

کار در آوردگاهِ خطر

کار در آوردگاهِ خطر

عکس‌نوشته‌های کارگری

کار در آوردگاه خطر

«مرگ دلخراش یک کارگر زن سمنانی در دستگاه رینگ ریسندهی. منابع کارگری از مرگ دلخراش یک کارگر زن در کارخانه‌ای ریسندهی واقع در شهرک صنعتی شرق سمنان به علت گیر کردن مقنعه در دستگاه رینگ ریسندهی خبر داد.»

«سقوط کارگر به مخزن قیر مذاب. / یکی از کارگران واحد تولیدکننده قیر واقع در شهرک صنعتی شماره یک ساری بر اثر سقوط در مخزن قیر مذاب جان خود را از دست داد.»

«منابع کارگری در تهران، از مرگ و مصدومیت دو کارگر حین جابجایی کانکس بر اثر برق گرفتگی با برق فشار قوی خبر دادند.»

«سه کارگر مصدوم حادثه سقوط بالابر در «میاندوآب» جان باختند / شمار کارگران کشته شده به چهار نفر رسید.»

«۱۹ کارگر در حادثه ریزش داربست فلزی سیلو مصدوم شدند / کشته شدن یکی از مصدومان»

«مرگ و مصدومیت سه کارگر کارگاه سرکه‌سازی بر اثر سقوط در مخزن»

«مرگ و مسمومیت ۷ کارگر بر اثر گازگرفتگی در کارخانه فولاد البرز»

«یک کارگر معدن شن و ماسه با سقوط در دستگاه نوار نقاله جان سپرد»

«قطع پای یک کارگر با دستگاه تیلر در زمین کشاورزی»

«مرگ کارگر کارخانه سیمان نائین بر اثر سقوط از ارتفاع»

این تیتربهای خبری برگرفته از اخبار و حوادث که می‌خوانید و می‌خوانیم تنها قطره‌های اندکی از دریای خون کارگرانی است که هر روز و هر ساعت در محیط‌های کار و در راه تولید ثروت برای سرمایه‌داران ریخته شده و ریخته می‌شود؛ و همین خون‌هاست که دیوار قلعه‌ی ثروت‌اندوزان را رنگ سرخ می‌زند. همان دیواری که طبقه‌ی کارگر را از سرمایه‌داران جدا می‌کند. هر خشتی که با عرق جبین زحمتکشان بر این دیوارِ قطور و بلند افزوده می‌شود فاصله‌ی طبقاتی را بیشتر می‌کند. تردیدی نیست که روزی به تقاص این خون‌های ریخته، همین کارگران هستند که دیوارهای جور و ستم طبقاتی را فرو خواهند ریخت و صاحبان ثروت را از قلعه‌ها و دژهایشان بیرون خواهند راند. و این واقعه اتفاق نخواهد افتاد مگر با مبارزه‌ی طبقاتی کارگران و زحمتکشان علیه سرمایه‌داران. یکی از اولین گام‌های مبارزه‌ی طبقاتی آگاهی یافتن کارگران از قوانین کار است. قوانینی که اگرچه ناقص و همچنان در بسیاری موارد ناعادلانه است اما هر چه هست همان نیز حاصل سالها مبارزه‌ی کارگران جهان علیه صاحبان سرمایه و دولت‌های حامی آنهاست. قوانینی که اگر توسط کارگران و تشکلهای مستقل کارگری پیگیری نشود به راحتی توسط سرمایه‌داران نادیده گرفته می‌شود تا با استثمار هرچه بیشتر کارگران بیش از پیش به کسب سود و انباشت ثروت بپردازند. بخش عمده‌ای از حوادث ایجاد شده در محیط‌های کاری که نمونه‌های اندکی از آن را در بالا فهرست کردیم نتیجه‌ی عدم رعایت قوانین کار

توسط کارفرمایان و صاحبان سرمایه است. ایجاد محیط ایمن برای کار، و تهیه لباس کار ایمنی و تجهیزات استاندارد برای کارگران وظیفه‌ی کارفرماست. در بسیاری از موارد کارفرمایان برای پایین آوردن هزینه‌های تولید و به منظور بالا بردن نرخ سود و عقب نماندن از چرخه‌ی تولید، از تأمین تجهیزات و شرایط ایمن فرار می‌کنند. با سوءاستفاده از ناآگاهی یا تن دادن اجباری کارگران به شرایط نامناسب کار (به دلیل وضعیت بد معیشتی کارگران و ترس از بیکاری) حوادث جبران‌ناپذیری اتفاق می‌افتد که بدون شک بزرگترین قربانی و قربانیان حادثه کارگران هستند. این کارگر است که از ارتفاع سقوط می‌کند، کارگر است که دستش لای چرخ‌دنده‌ها گیر می‌کند، یا دچار برق‌گرفتگی می‌شود، کارگر است که زیر آوار حبس می‌شود، یا جسم سنگینی روی سر و گردنش می‌افتد، کارگر است که پوست و گوشتش در حریق و آتش می‌سوزد، یا نفسش از گازگرفتگی به تنگ می‌آید. به همین خاطر است که در مطبوعات و رسانه‌ها بخش مهمی از حوادث به «حوادث کارگران» اختصاص یافته؛ نه «حوادث سرمایه‌داران». کارگر در سرمای سوزان کار می‌کند و کارفرما و مدیر و معاون در دفاتر گرمشان سود حاصل از کار کارگران را می‌شمارند. کارگر در گرمای غیر قابل تحمل کار می‌کند و کارفرما و سرمایه‌دار در دمای مطبوع خانه زیر باد کولر عیش و نوشش برپاست. یکی از عوامل مرگ کارگران و همچنین آسیب‌های شدید جسمی در مراکز صنعتی جنوب ایران گرم‌زدگی است که حتی به عنوان حادثه هم قلمداد نمی‌شود. حتی در روزهای طولانی و گرم تابستان ساعات کاری کارگران صنایع نفت و گاز و پتروشیمی دوازده ساعت در روز است. آیا مدیران، کارفرمایان، سهام‌داران و صاحب‌منصبان این پروژه‌های عظیم که حاصل کار کارگران را بدون زحمت برداشت می‌کنند توانایی فاصله‌گرفتن از سایه و کولرگازی و تحمل یک ساعت را در چنین هوایی دارند؟

هر کارگری باید بداند که مهم‌ترین راه جهت تحقق مطالبات خود اتحاد با دیگر کارگران است، و این را سرمایه‌دارن بهتر از کارگران می‌دانند، و به همین دلیل از هر ترفندی برای جلوگیری از اتحاد طبقاتی کارگران استفاده می‌کنند. گام اول در راستای چنین اتحادی برقراری پیوند رفاقت و آگاهی‌رسانی به دیگر کارگران است. امید که کارگران همه‌ی جهان برای آگاهی و اتحاد طبقاتی کوشا باشند.

حادثه از موی سر به شما نزدیک تر است

امنیت و ایمنی ممیط کار به عهده‌ی کارفرماست. بعضی
مواد به دلیل شدت کار و عده تأمین شرایط ایمنی اتفاق
می‌افتد. پس «رفیق»، مراقب فودت باش.

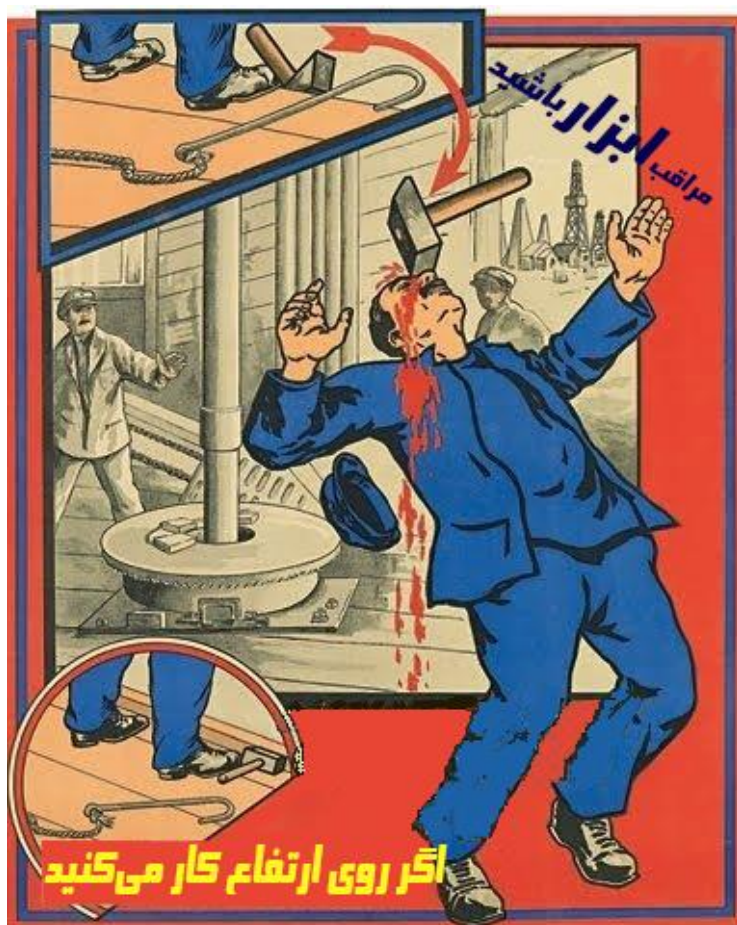
درسته که می‌فویای زود کار تو تموم کنی بری فونه
پیش زن و بچه‌ت؛ ولی یادت باشه رفیقت هم
مثل تو می‌فواد بعد از کار بره فونه، نه
بیمارستان...

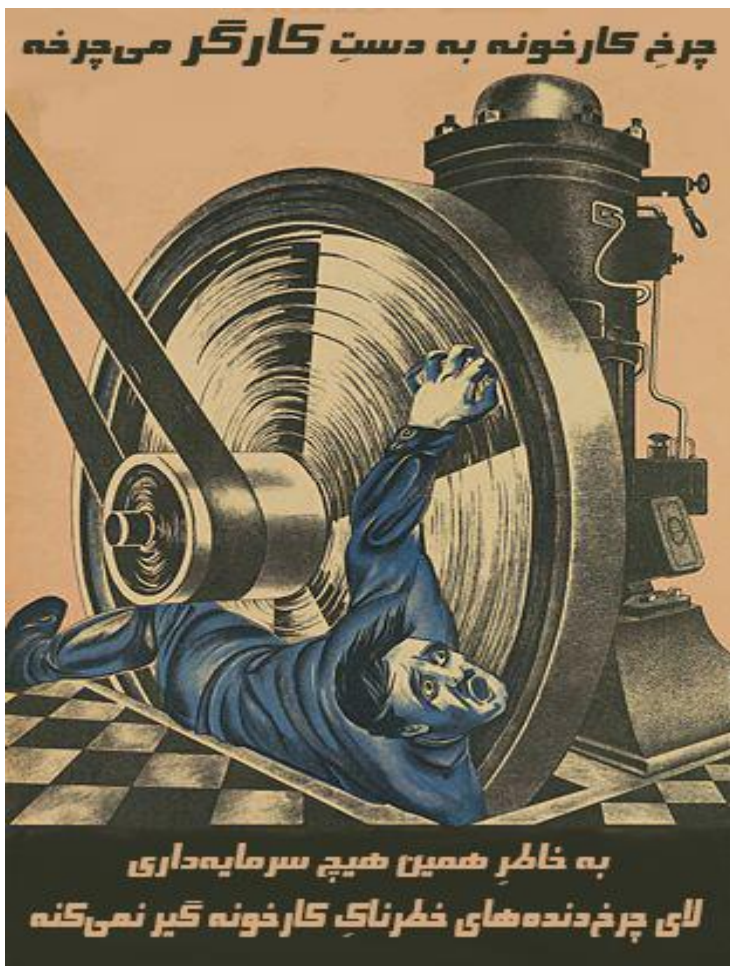
اگه کارفرما رو مجبور نکنین که ایمنی محیط کار
رو براتون تأمین کنه، بعداً با یک دسته گل برای
عرض تسلیت میره سراغ فونواده هاتون...

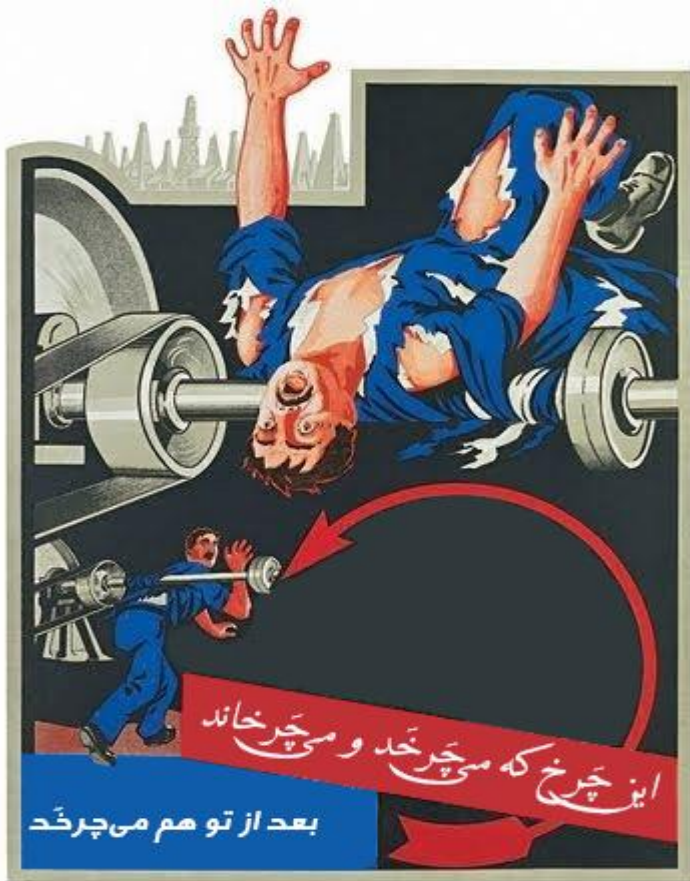
یادت باشه اگه فدای نکرده، فدای نکرده، زبونم
 لال اتفافی برای خودت یا رفیقات سر کار بیفته
 تمام هزینه‌ها گردن کارفرماست. (چه ممل کار بیمه
 باشه، چه نباشه)

فراموش نکن وقتی روی داربست یا روی ارتفاع کار می‌کنی
هنوز آدمایی هستن که روی زمین دارن به زندگی ادامه میدن
و ممکنه از اون پایین رَد بشن...

وقتی همپین اتفافی برای یک کارگر میفته، سرمایه دار صاحب کارخونه به همون راحتی که لباسش رو عوض می کنه، کارگر معلول (یا مرده) رو با یک کارگر سالم و زنده عوض می کنه...

مَتّی اگه بیمه باشی، ترجیح میدی حقوق بازنشستگی بگیری یا
حق بیمه‌ی «از کار افتادگی»؟

مالا اگه بیمه نباشی چی؟ صدقه؟؟؟ برای کارگر
توهین‌آمیزه...

کارفرما وقتی بخواهد از یک کارگر که بار زیادی رو کامل می‌کنه
تعریف کنه میگه: «فیلی مَر زوره، ماشالله مثل مَر کار
می‌کنه»...

مالا اگه همون کارگر از درد نتونه کار کنه بهش میگه:
«کون گشاد»

شب است و سکوت است و ماه است و خطر

کار کردن تو محیطی که وسائل نقلیه (ریلی و غیر ریلی) باید تعمیر و نگهداری بشن فطراتِ مفضوضِ فودش رو داره... و هیچ کارفرمایی دلش نمیخواد نصفه شب بهش فبر بدن که یه کارگر آسیب دیده و کار روی زمین مونده.

فشارِ کار و فستگی باعثِ همیشه دود مصرفِ کنی تا توان داشته باشی جیبِ کارفرما رو پُر پول کنی. اما وقتی سرِ کار به خاطرِ پُرتِ نشنُگی یا خماری آسیب دیدی جیبِ کارفرما رو دیگران پُر می‌کنن.

امکان داره کارفرمای مهربونی پیدا بشه و دستای لطیفش رو
 توی میبش بکنه و هزینهی درمانِ کارگر رو پرداخت کنه. اما
 هیچ کارفرمایی نمی‌تونه با دستای لطیفش از میبش انگشتِ
 بریده‌ی کارگرتشو در بیاره و مثلِ قبلِ بذاره سرِ جاش.

معمولاً مضرات سرمایه‌دار و کارفرما توی فونِه و توی دفاترِ شینگ و تمیزشون از بهترین سیستم‌های تهویه‌ی هوای مطبوع استفاده می‌کنن. ولی توی ممیط کاری که کارگرا دارن برای سرمایه‌دار تولید ثروت می‌کنن فبری از این پیزا نیست... چرا؟؟؟ چون کارگرا کار مهمی انجام نمیدن؟ یا چون کارگرا گرمشون نمیشه؟ یا چون کارگرا پُرو میشن؟ یا چون کارگرا.....؟؟؟

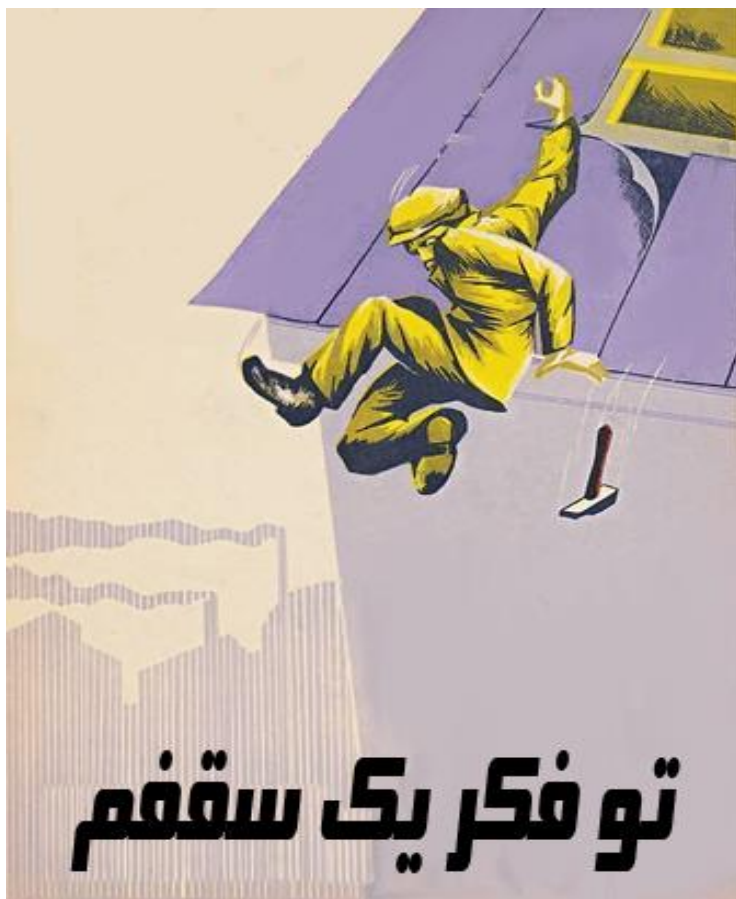

اگه دیر برسی سر کار، کارفرما جریمه می‌کنه...

اگه بخواهی زود برسی، پلیس جریمه می‌کنه...

ولی فقط اینو یادمون باشه کارفرما هیچوقت قبض جریمه یا

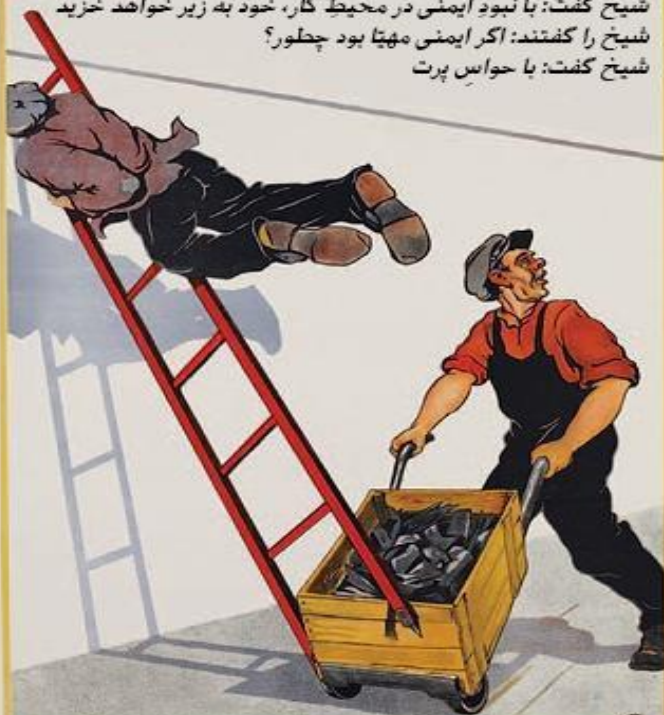
فسارت تصادف کارگرتشو پرداخت نمی‌کنه.

تو فکر یک سقفم

گاهی کارگر مجبوره برای داشتن یک سقف و سرپناه روی سقف و سرپناه دیگران کار کنه. این نه شِعره و نه شوفی. کار روی پُشتِ بام و داربست و ارتفاع، همیشه همراه با فطره.

شیخی را گفتند: آنکس که از تریان بالا رَوَد چگونه به زیر کشیم؟
 شیخ گفت: با نبود ایمنی در محیط کار، خود به زیر خواهد خزید
 شیخ را گفتند: اگر ایمنی مهیا بود چطور؟
 شیخ گفت: با حواسِ پرت

ساعتِ کاریِ بالا، فشارِ کار، مهیا نکردنِ محیطِ کارِ ایمن... و
 فیلی پیزای دیگه، همه گناهانِ نایفشودنیِ کارفرما ممسوب
 میشه. در کنارِ مبارزه با شرایطِ نایمن و مطالباتِ به مق
 کارگری، و تا رسیدن به مطالبات، مراقبِ رفقای کارگر و
 سلامتِ همکاریات باش

سرعتِ بالای کار به دو تا چیز کمک می‌کنه...

اول: بالا بردنِ سودِ کارفرما. دوم: پایین آوردنِ تمرکز برای مفضا
ایمنیِ فودت و همکارات

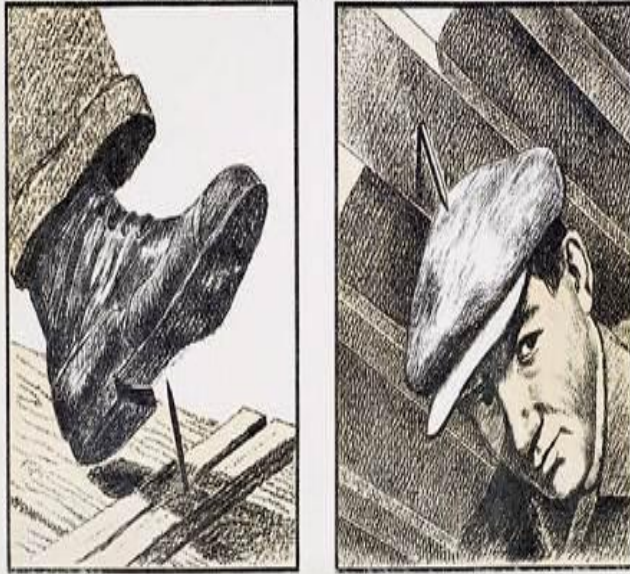
شاید وقتی بدون عینک و ماسک مخصوص و استاندارد
 جوشکاری کار کنی کارفرما بگه: «بِهَبَه... عجب جوشکارِ با
 مهارتی». ولی وقتی از پیشم درد به فودت بیچی میگه: «عجب
 آدِه احمقیه». پس وادارش کن ابزارِ مناسب رو برای کارِ ایمن
 برات مهیا کنه.

این روزا کارگری نیست که با برق سر و کار نداشته باشه. مَتی اگه کارت ربطی به برق نداره ولی برق و ابزارِ برقی و سیمکشی کارگاه و سافتمون به جایی مثلِ مارِ جلوت سبز میشه. به نگاه به اطرافت بنداز... دیدی؟ برق همه جا هست.

میخ چیست؟

میخ چیزی که آگه خواست نباشه یا تو سرت میره، یا تو پات، یا تو ره جای دیگه!!

میخ و اشیاء، نوک تیز توی محیطهای کاری و کارگاهی زیاده. این جور میزا نه چشم دارن که کارگرا رو ببینن، نه گوش دارن که فمش بشنون. پس قبل از اینکه بهت آسیب بزنن سعی کن محیط کار تو پاکسازی کنی، هم قبل از کار، هم بعد از کار. اون میخ یا میزای تیز دیگه آگه به تو آسیب نزنن ممکنه به همکارت آسیب بزنن. گوش فمش شنیدن داری؟

آتش به اختیارِ خودش می‌سوزاند!
اما اختیارِ فاصله گرفتن از آتش با شماست!!

ممکنه شغلِت در ارتباط با آتیش باشه که لباس کار ایمنی از ضروریاتِ همپین کارهاییه که کارفرما باید تهیه کنه. ممکنه به خاطرِ هوای سردِ فضای کار و نبودِ وسایلِ گرمایشی (که تهیه‌ی اون هم وظیفه‌ی کارفرماست) آتیش روشن کنین. هر چی هست فقط مواست باشه آتیشی به پا نکنی که دامنِ خودتو بگیره رفیق...

آلکی نیست که فیلی از آدما ترس از ارتفاع دارن. اونا مجبور هم نیستن برن روی داربست و ارتفاع. اما تو اگه برای پول مجبوری، متی اگه ترس از ارتفاع هم نداری باید بدونی کُلی وسیله‌ی ایمنی ساخته شده برای محافظت از کارگر روی داربست و ارتفاع. استفاده از این وسایل ربطی به سوسول‌بازی هم نداره رفیق. کارفرما رو مجبور کن تهیه کنه.

